KARİKATÜR

ALMANYADA YOLCULUK VAR...

— Arkadaşlar, gidiyoruz amma, merak etmeyin, yine erlik bizde!.

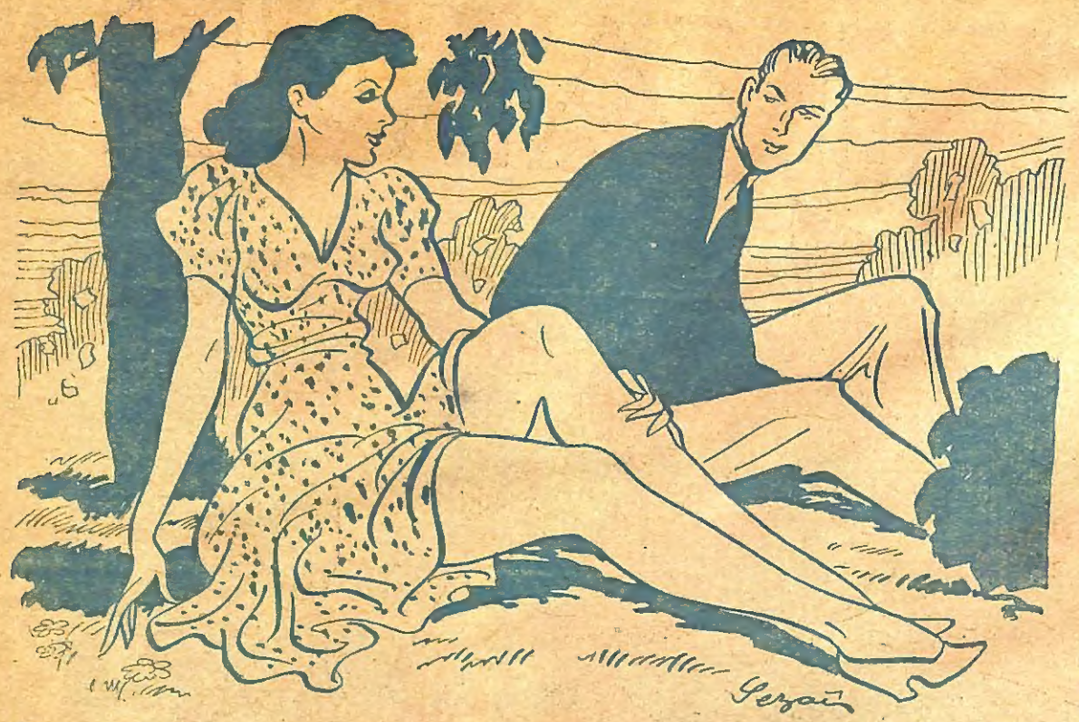

Kadın — Kadınlar meyva gibidir, ilkbaharlarında ham, sonbaharlarında olgun olurlar!..
Erkek — Evet, ikisi ortasında da pek sulu!...

ANKARAYA MEKTUP

FARK:

Ah şu dünya! Ne değişti yahu... Bizim Üniversiteli gençler oturup dünya ve insanlık felsefesini münakaşa ediyorlar; falan medeniyettenberi insanlık daha mı tekâmül etti, yoksa daha mı geri istoper etti?..

Ben Hukuk ve Edebiyat Fakülteleri arasındaki bu münazaraları gazetelerde okudukça onlarla övünüyor, geleceğimizden kuvvetli ümitler besliyorum. Harbi bizim nesil yaptı, darbı bizim sırtımızda oldu. Fakat cidden helâl olsun, anamın ak sütü gibi...

Geçen gün bir Üniversiteliye takıldım:

— Kendi işleriniz, memleket işlerimiz bitti, şimdi de maşallah dünya işlerine başladınız.

Delikanlı alındı. Fakat lâtife ettiğimi söyliyerek, seve seve, sevine sevine konuştum, ferahladım.

Lâf lâzım ya, Türkiyede çend sene evvel Hukuk Fakültesi açmak murat edilip de işe teşebbüs edildiği vakit, o zamanki rüştiyelerin çıkardığı talebenin çok az olmasından medreselere baş vurulmuş ve epey talebe kaydedilmiş. Fakat açılış töreninden bir kaç gün evvel bir akıllı:

— Yahu, demiş. Resmi küşadı yapacaksınız ama, ortada talebe yok. Merasimi kendi kendimize mi yapacağız?

— Neden?

Demişler. Cevap şu:

— Neden olacak. Üç aylar münasebetile bütün çömezler cerre çıktılar da...

Tabii iş duraklamış. Merasim tarihi hocaların cerden avdetlerine bırakılmış. Cer malûm; üç aylar arabi Recep, Şaban ve Ramazan aylarıdır. Bu aylarda küçüklü büyüklü, medreseli ve payeli hemen hemen ne kadar hoca varsa köylere gider, namaz kıldırır ezan okur, vaaz eder ve sonunda buğday, bulgur, para, Allah ne verdiyse, daha doğrusu köylüden ne alabildiyse heybe ve hurçlarını doldurup yerine dönerlerdi.. Bunu yeni nesil bilmez, bu, çoğu yarım yamalak bilgili mutaassıp insanların dine de, milliyete de hayli zararları olurdu. Her ne ise....

Ben, lâtife ettiğim gence şu hikâyeyi anlattım:

— Medrese odalarında, kırk yıl çoğu bir şey öğrenmeden sakal ağartan bu yobazlara üstelik her gün medreselerin vakfından adına "fodla,, denilen bir nevi pidemsi ekmekle çorba verilirdi ve medreselerin her şeyine bakıp mukabilinde vakfın icabı her ne ise evkaftan o kadar toplu para alanlara mütevelli denirdi. Bir mütevelli nedense tasarrufta pek ileri gidip masrafı kısarak cebine fazla para atmağa başlamış ve o medresenin talebesi kızmış. Fakat softa deyip geçmeyin, yobazlar pek diplomattı ha! Düşünüp kumpas kurmuşlar ve bir gün selâmlığa yollanıp padişah tam camiden çıkıp araba ile giderken yolun iki tarafına ayrılan iki grup güya bir şeri mesele münazara eder gibi birbirlerine bağırmağa başlamışlar :

— Yecuzü, lâyecuzü...

Türkçesi caizdir, caiz değildir olan bu arapça kelimelerle padişahların hal'edildiği vaki.. Padişah kuşkulanıp arabasını durdurmuuş ve talebeye sormuş.

— Ne yecuzü, ne lâyecucü?

— Hiç efendim, demişler, bir meselei şer'iye münakaşa ediyoruz. Bizim medresenin müdevellisinin bize verdiği çorba ile apdest almak caiz midir, değil midir? Bazılarımız caizdir, çünkü sade su ile yapılmıştır. Bazılarımız da caiz değildir, çünkü üzerinde tek tük ve câbecâ yağ habbeleri vardır, diyor.

Padişah maksadı anlamış ve bittabi çorbalar da yağlı çıkmağa başlamış.

Var olsun bizim çocuklar. Aradaki fark dağlarla ölçülemez. Harbi, darbı onlar için yapmıştık, hakkımı helâl ettim. Bizim beklediğimiz bu idi, gözümüz arkada değildir. Mazi bir uçurumdu, gelecek bir şahikadır. Onlarla göğsüm kabarıyor.

YENİ ÇIKTI:

Hangi kitapçı camekânına baksanız üstünde "Yeni çıktı,, yazılı bandla süslü bir çok kitap görüyorsunuz.

Nedense ben bunları görünce vaktile Ankarada tanıdığım bir seyyar börekçi aklıma gelir. Herif böreklerini şöyle bağırarak satardı:

— Ustası Şamdan, suyu şadırvandan, Eskişehir unundan, yeni çıktı fırından...

Bu kitapların da suyunun Kırkçeşme şadırvanından olduğuna ve fırından da yeni çıktığına şüphe yok. Fakat unlarının has ve ustalarının da Şamdan olduğuna bin şahit lâzım.

Çoğu saçma sapan şeyler doldurup yallah ediyorlar ve arkasından da Anadolunun şu ata sözünü bağırıyorlar:

— Saldım bayıra, Allah kayıra!...

ZELZELE GİBİ ADAM:

Burada bir arkadaşım vardır ki eve hiç bir zaman gece yarısından evvel gitmez ve bittabi ayık da gitmez. Bana, İstanbulun geçen seneki zelzelesinde karısı ile arasındaki muhavereyi anlatıyordu. Dedi ki:

— Zelzele gece olmuştu. Eve dönünce, karıma korkup korkmadığını sordum; Evet korktum, dedi, uyuyordum, sen geldin zannettim. Anladın ya karım benden korkmuş...

Dayanamadım, hemen cevap verdim:

— Tabii, dedim, sen de zelzele gibi adamsın. Ne zaman geleceğin belli olmaz ki...

Zaparta

KIRMIZI BALIKLAR

Bay, Anadoludan gelen aşçı kadına, pazardan barbunya balığı alıp pişirmesini tenbih etmişti... Akşam yemeğine bir arkadaşile beraber geldi. Sofraya oturdular. Aşçı kadın balık tabağını getirdi. Misafir de, ev sahibi de balıklara acaip acaip baktılar. Bay sordu:

— Fatma, bunlar ne balığı?

— Kırmızı balık bayım!.

— Barbunya değil mi?

— Bilmem!

— Tekir?

— Ne bileyim!.

— Nereden aldın bunları?

— Bayım sen pazardan bir balık al dedin. Adı aklımda kalmadı. Ama rengi kırmızı demiştin ya, onu unutmadım. Baktım pazarda öylesi yok. Yukarki odada kavanozdaki kırmızı balıkları pişirdim. Yarın, öbürgün bulursam onları da kavanoza koyacağım!.

TERBİYESİZ TAVUKLAR

Ressam Ratip Tahir bir zamanlar tavukçuluğa heves etmişti. Çiftliğinde cins cins tavuklar yetiştiriyordu. Tavuklardan bazıları o kadar adamcıl hayvanlardı ki, kaçmak şöyle dursun kimi görürlerse üstüne koşuyorlardı.

Bir gün ahbaplardan biri Ratibin tavuklarını görmeğe gelmişti. Tavuklardan bir kaçı üstüne koşuşunca misafir şaşaladı:

— Ayol bunlar ne yılışık hayvanlar böyle?!. dedi. İnsanın tepesine çıkacaklar.

Ratip özür diledi:

— Kusurlarına bakmayın! Aile terbiyesi görmemişlerdir. Kuluçka makinesinden çıktılar, anaları yoktur!

NEYE AĞLIYOR

Korkunç bir fırtınaya tutulmuşlardı. Bereket versin yolcu azdı. Artık herkes boynunu bükmüş kadere razı olmuş bir halde sulara gömülmeği bekliyordu.

Kaptan güvertede saçını başını yolan Salamonun yanına sokuldu:

— Boşuna ağlama! dedi. Nasıl olsa günün birinde ölecek değil miydin?.. İşte sırası bugünmüş!.

Salamon:

— Onun için ağlamıyorum..

Diye hıçkırdı..

— Ya niçin?.

— Bileti yidip yelme almıştım da ona ağlıyorum!

LOKANTADA

Nizamettin Nazif lokantaya gitti. Garson kendisini tanırdı; sordu:

— Bayım tabldot mu yiyeceksiniz, yoksa alakart mı?

Nizam sükûnetle cevap verdi:

— Veresiye...

POLİS ROMANI

Bir yankesici, yardımcısı ile birlikte, iş zımmında (!) tramvayın arka kapısına bindiler. Tramvay tıklım tıklım dolu idi. Kalabalığın ortasında, ayakta duran bir genci gözlerine kestirdiler.

— Müsaade buyurunuz! İneceğiz!..

Telâşla biri sağından, öbürü solundan sıyırarak geçip ön kapıdan çıktılar. Bu sırada ustası adamın cüzdanını aşırmış, çırağına vermişti. Tramvay kalkıp gittikten sonra cüzdanı tekrar ustasına verirken:

— Farkına varmadı değil mi?

Diye sordu. Öbürü güldü:

— Nereden farkına varacak?. Bir polis romanı okumağa dalmıştı...

No. 486 CİLT: 19, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 19 NİSAN 1945

Kari Katür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

AVRUPA HARBİ SONA ERERKEN:

Amerika — Hazır ol küçük, bunu temizledim, sıra sende!.

Kadın — Karşımdaki taş gibi olsa ben onu bakışlarımla yakarım!
Erkek — Aman şu sigaraya bir bak da yansın... Mübarek beton gibi, yanmak bilmiyor!

HAFTADAN HAFTAYA

Ampul Hırsızlığı

Genç nesiller her halde bilmezler. Ramazan gecelerinde davulcuların kapı kapı dolaşıp okudukları manilerden biri de şuydu:

"Davulumun ipi kırmızı
"Bu yıl yemedik karpuzu
"Arkadaşımı sorarsan
"Camide pabuç hırsızı,,

Bu nevi şiirler muayyen devirlerin hususiyetini aksettiren bir takım aynalardır. Davul ipinin kırmızısı şaire o sene karpuz yenemediğini hatırlatıyor. Niçin? Acaba o zaman da muharebe ve bunun neticesi olarak ihtikâr salgını mı çıkmıştı? Davul kadar değilse de her halde dümbelekten büyük bir Tekirdağ karpuzunu vurguncular on beş paradan otuz paraya mı yükseltmişlerdi? Her neyse mesele o değil, maninin okunduğu zamanda cami için tasavvur edilebilen tek hırsızlık pabuç hırsızlığı idi. Adamcağız imamın arkasında secdeye yatarken, yahut namaz sonu duasında ellerini açıp büyük Tanrıdan çoluk çocuk için rızk ve kısmet isterken kapının yanındaki pabuçluğa bıraktığı kunduralar da bir daha dönmemek üzere kanatlanırdı. Bir de kandil yağı hırsızlığı vardı ama onu daha çok imamlar, meyzinler ve kayyumlar yaptıkları için âdi hırsızlıktan ziyade idarî suiistimaller kategorisine sokmak lâzım gelirdi.

Yeni zamanlarda cami hırsızlığının karakteri değişmiştir. Bunların en önemli şekli kurşun hırsızlığıdır ki tehlikeli kubbeler, dam kenarları ve hattâ minarelerde yapılmakta olmasına göre bir nevi ufak haydutluk da saymak lâzımdır. Bu hırsızlığın kurşun kara borsasına haylı tesiri olsa gerektir.

Fakat son zamanlarda bunun bir yeni şekli de camilerin içinde başlamıştır: Ampul hırsızlığı. Bunun en hazin misalini geçen günlerden birinde Beşiktaşta bir zavallı imamın hayatına mal olan bir ampul hırsızlığında gördük.

Cami Tanrı evi demektir; kul evleri gibi içinde yenecek, içecek yoksa da ibadet etmek istiyene sabahtan yatsı namazına kadar kapısı açıktır. Hırsız belki kollarını sıvayarak, çoraplarını çıkararak camiin şadırvanında yalandan bir aptes aldıktan sonra içeriye giriyor ve ampulleri aşırmağa başlıyor. Ben basık tavanlı apartımanımda ara sıra bir ampul değiştireceğim zaman aşağı yukarı bütün ev halkı seferber olur. Ortaya masalar, sandalyeler konur, çoluk çocuktan kimi bu masaları, sandalyeleri destekler, kiki kollarımdan, bacaklarımdan tutarak sandalyeye çıkmama yardım eder; kimi âni bir baş dönmesine, yahut başka bir kazaya karşı ihtiyaten etrafımda nöbet bekler. Hasılı bizde bir ampul değiştirmek, Tanrı göstermesin, idam sehpasına bir adam asmak kadar merasimli bir iştir. Bu itibarla koskoca bir camiin kubbesinden ampul çalmak benim için akla sığmıyacak bir iştir. Ancak hırsızlığın da yüksek bir sanat olduğunu unutmamak lâzımdır. Gözümüzün önündeki Aksaray postanesinin avuç içi kadar kasasından kırk iki bin lira çalındığı halde aylarca kimsenin ruhu duymazsa Beşiktaştaki camiden bir kaç

— Hem söz veriyorsun, hem de borcunu vermiyorsun.

— Ne yapayım kardeşim, borcumu veremiyorum, bari söz vereyim diyorum!..

ampul çalınmasına hiç hayret etmemek icabeder. Fakat biçare imamın eceli gelmiş olacak ki bir sofu kılığında camiye giren adamın koltuğu altındaki ampulleri farkediyor.

Serseri yakalanacağını anlayınca namaza durmuştur. İmam her halde bir tereddüt devresi geçiriyor. Bir yandan böyle kendinden geçmiş bir halde ibadet eden bir adam bir yandan da hırsızlık edebilir mi? İhtiyar adamın biraz okumuşluğu varsa meşhur:

"Çok hacıların çıktı haçı ziri bağalde„

Mısraını hatırlıyor ve namaz kılanın etrafında dolaşmağa başlıyor. Bu esnada hırsız da tabii namaz surelerinden ziyade imamın elinden nasıl kurtulacağını düşünmektedir. Derken en müsait olduğunu tahmin ettiği bir saniyede birdenbire namazı bırakarak camiden fırlıyor ve camiin etrafında imam ile hırsız arasında bir kovalamacadır başlıyor. Fakat kuvvetleri müsavi değil. Kaçmak hırsızın sanatı. Öteki sadece imam; fazla olarak da öksürüklü, aksırıklı bir ihtiyar. Adamcağız yarışı bırakmadığı, pes demediği halde neticenin ne olacağı malûm. Netekim de öyle oluyor ve zavallı adam iki ampul uğruna Tanrının rahmetine kavuşuyor.

İşin hazin tarafı şu ki serseri de kanuna karşı ancak iki ampul hırsızlığından mesuldür. On iki gün hapis mi, beş lira ağır para cezası mı her ne ise yalnız onu çekecek.

* * *

Bununla beraber Amerikadan ampul ve tıraş bıçağı getirmekte olduğu söylenen vapur bir müddet daha gecikirse ampul hırsızlığı da memlekette bir spesyalite haline gelecektir. Benim kendi hesabıma şimdiki halde bundan pek zararım yoktur. Henüz yanmakta olan iki ampulüm vardır. Ötekilerin yanmamasının da, elektrik faturaları bakımından haylı işime geldiğini itiraf etmeliyim. Bunun için kendi derdime yanmayı onların da biterek mum yakmağa başlıyacağım günlere saklıyorum.

Başlamak üzere olduğunu söylediğim ampul hırsızlıklarından birini anlatayım. Tanıdıklarımdan yaşlıca bir karı koca bir kaç sene evvel kızlarını helâl süt emmiş bir iyi çocukla evlendiriyorlar ve bir apartımana çıkarıyorlar. İşte bu karı kocanın evinde ampuller birer ikişer sönmeğe başlıyor. Olur ya, demek ki içlerindeki madde bitti. Fakat bunun pek sık sık olması ve kızlarile damatlarının bir zaman evvel kendilerinden ampul isteyip red cevabı almaları bayanın dikkatini celbediyor. İhtiyar kurnazlığı malûm. Hiç bir şeyden anlamaz görünerek pusu kuruyorlar ve sevgili kızlarile helâl süt emmiş damatlarını meşhut suç halinde yakalıyorlar. Şöyle ki damat tatlı tarafından açarak kaynana ile kayınbabayı lâkırdıya tutarken kız evin içinde dolaşır ve cebine sakladığı sönmüş ampulleri babasının yeni ampullerile değiştirirmiş. Akşam ihtiyarlar düğmeyi çeviriyorlar; ampul yanmıyor. Eh, demek ki bitmiş.

Vakanın arkasını da isterseniz söyliyeyim: Tabii Beşiktaş imamı ile hırsız arasında olduğu gibi baba ile kız arasında bir kovalamaca olmamış. Sadece gülüşmüşler ve çalınan ampullerden bir kısmını geri getirtmişler...

Bu hikâyeyi dinledikten sonra her gün evden çıkarken tembih ediyorum:

— Aman, misafir gelirse, kim olursa olsun, yalnız bırakmayın; yani açıkçası ampullere mukayyet olun. Yoksa geceleri, sokakta etek eteğe yapışıp gezen değnekli kör dilencilere döneriz.

Ayni hikâye bana bütün büyük müesseseler ve resmi dairelerin âmirlerine de şöyle bir hitapta bulunmak hevesini veriyor:

— Aman dikkat. Büyük binalarda oda ve koridor ampullerinden başka donanma ampulleri falan da çokça bulunur. Günü geldiği zaman düğmeler çevrilince bunların yanmaması pek mümkündür. O zaman: "Vah vah, ampullerin hepsinin de müddeti bitmiş!„ demekten başka bir söz kalmıyacaktır. Onun için aman dikkat!

Karikatür

— Metin ol kardeşim. Allah başka acı vermesin, Allah sabır versin... Ne yapalım, gidenin arkasından bu kadar meyus olmağa lüzum yok... Aileniz mi idi? Akrabanız mı idi?

— Müteessir olmamağa imkân var mı azizim, kıtıpyoz bir çelenk için elli lira verdim!

— Ne ağlıyorsun?
— Ablam küfretti.
— Ne dedi?
— Göbels suratlı, dedi!

— Zayıflamak için spora başladım.
— Bari faydasını gördün mü?
— Evet, şimdiden sporculara karşı kendimde bir zaaf hissetmeğe başladım!..

Akıl Hocası

Çorluda Ma. la :

"1. Adınız, soyadınız?

2. Okuduğunuz mektep, oturduğunuz yer?

3. Aklınız gibi sesiniz de mütbiş midir?

4. M × A = A — N„

Cevap:

1. Yiğit, lâkabile anılır: Akıl Hocası.

2. Mektep : Nev'i beşer; ikametgâh: Rûyi zemin..

3. Bilmem. Her ikisini de tasarrufla kullanıyorum.

4. Muadele denk olmamış...

★

Karşıyakada G. Ç. :

"1. Kadın kalbi denizdir de erkek kalbi dalgasız mıdır?

2. Terkedilen âşık nasıl teselli bulur?

3. Erkek, sevdiği kadını, uzun müddet sevebilir mi?„

Cevap:

1. Kadın kalbi bir bardak suda fırtınadır, erkek kalbi Okyanusta bir liman.

2. Kendini terketmeyecek bir sevgili bulmak suretile....

3. Uzun müddet sevmiyecekse ne halt etmeğe sevmiş?.

★

Muğlada M.M. :

Göğsüme gül takarım,
Genç kızlara bakarım...
Söyle, Hocam, meram et:
Nedir bunda keramet?.

Cevap :

Aman evlât, genç kızlara bakmayı keramet sayarsan genç kızların göz kırpmasını mucize belliyeceksin... Fazla şaşkınlığa gelmez: Bunlar olağan işlerdir..

★

Mersinde M. K. :

"Komşum olan kızı seviyor, fakat aşkımı itiraf edemiyorum.„

Cevap :

Komşunuz olan kızın niyeti olsaydı size çoktan aşkınızı itiraf ettirirdi..

★

Ankarada Ö F. E. :

"Dünya hangi tarafa dönüyor?„

Cevap :

Divanelerle ayyaşların tersine bir rota takip ediyor.

★

Karabükte A. S. :

"İki senedenberi sevistiğimiz kız İstanbula gitti...„

Cevap :

Adresini verirseniz buluruz!

★

Bartında M. Ç :

"Hangi kızla konuşsam seni seviyorum diyor... Ne yapayım?„

Cevap :

Size olacaklar olmuş.. Bir şey yapmak elinizde değil!.

• • •

Ankarada F. A :

"1. İlk çocuğumun ismi Demir. İkinci çocuğum kız. Kardeşinin ismine uygun bir isim bulamaz mısınız?

2. Sevişerek evlendiğimiz kocam, beş sene sonra, beni bıraktı, gitti.... Sebebi?„

Cevap :

1. Vezinli, kafiyeli isterseniz: Emir'le Semir.... Manalı isterseniz Bükülmez, Eğilmez!

2. Beş sene evvelki resminizle şimdikini görürsek sebebini anlar ve anlatırız!. **Akılhocası**

— Güzelim havalar serince, bir şeye sarılmaya ihtiyaç var...

— Biliyorum amma, söylemeğe utanıyorum... Bir pardösü hediye edersen memnun olurum!..

Necip Fazıl Kısakürek Şehir Tiyatrosuna gitmişti. Temsilden sonra şapkasını, pardesüsünü almak için gardroba gitti. Kıranta bir adam şairin pardesüsünü tuttu, şapkasını giydirdi. Sonra bir adım geri çekilerek:

— Size çok yakıştı bayım!

AĞIZ ALIŞKANLIĞI

Dedi. Bu garip iltifat Necip Fazılı sinirlendirdi ama, nedense, ses çıkarmadı. Asabi asabi burnunu titreterek arkadaşına:

— Ne lâubali adam!. dedi. İşinin çerçevesinden dışarı çıkmasa patlayacak sanki... Şapkamın bana yakışıp yakışmadığından ona ne?.

Arkadaşı güldü:

— Lâubalilikten değil ayol.... Tanımadın mı? Eskiden bir şapkacı dükkânında tezgâhtarlık yapardı. Ağız alışkanlığı!.

— Herif söyle bakalım... İkramiye eline geçince ne alacaksın?

— Nefes alacağım karıcığım, nefes!..

Kimse DUYMASIN

BİR TAKSİNİN HİKÂYESİ

Eskiden kıt kanaat geçinen gündelikçi bir şofördü. Harp başladığı sıralarda borç, harç edip bir taksi sahibi olmuştu. Ondan sonra Allah bir yürü ya kulum dedi. Karaborsadan benzin, alaca pazardan lâstik, yüzde üç yüz taksi parası filân derken yükünü tuttu.

Ufacık bir taksi ona büyük bir apartman satın aldırıverdi. Bu apartmanı güzelce döşeyip dayadılar. İhtiyaçları gittikçe azdı, paraları çoğaldıkça eksikleri arttı. Bu eksiklerden biri de piyano idi.

Eh, velinimet otomobil üç, beş kuruş bırakıyordu. Bir de yarım kuyruklu piyano alıverdiler. Ertesi gün bizim şoförün biri sekiz, öbürü altı yaşındaki iki oğlu evde yalnız kalmıştı. Tabii baş oyuncak piyano idi. Her tarafını elden geçirdiler. Piyanonun altındaki iki basamak gözlerine ilişti. Babalarının otomobilinde de böyle basamaklar vardı. Büyüğü:

— Şu sağdaki firen, soldaki de vites!. dedi. Haydi binelim öyle ise!.

— Oturacak yeri yok!

— Ben çıkar, üstüne otururum, sen idare edersin!.

İki yumurcak dediklerini yaptılar. Piyano, düz yuvarlak ayakları üzerinde salonun bir ucundan bir ucuna yürümeğe başladı. Keyiflerinden uçuyorlardı. Fakat nedense firen tutmuyordu. Tecrübeler devam ederken bir ayna kırıldı, iki koltuk ezildi, bir de masa parçalandı. Tabii piyano da şeklini buldu.

Şimdi çocukların sürükleyememesi için büyük bir kuyruklu piyano alacaklar. Ne yaparsınız, otomobil iyi, kötü bir kaç kuruş getiriyor!.

★

ALMIŞ, BAKMIŞ, BIRAKMIŞ

İki kopuk kabakçekirdeği yiyerekten gidiyorlardı.

Ansızın biri arkadaşını dirsekleyip fısıldadı:

— Şu önümüzden gidene dikkat et, sivil polistir!

— Nereden biliyorsun?

— Cüzdanındaki hüviyet varakasını gördüm..

— Peki cüzdan nerede?

— Yerine koydum!

ÇAMDEVİREN

Anlar da Anlatamam..

Cihanın dâvasını anlar da anlatamam,
Yarının dünyasını anlar da anlatamam...

Yenilerden bir şiir okurum boş günümde,
Şairin rüyasını anlar da anlatamam.

Okudukça dalarım bir cünun âlemine,
Mantığın iflâsını anlar da anlatamam.

Dünya nizam umarken nazmımız altüst olur,
Bu işin mânasını anlar da anlatamam.

Gına geldi vâkıa dört köşe manzumeden,
Cendere sevdasını anlar da anlatamam.

Çerçevesiz şiir de zihnime yerleşmiyor,
Kalbimin hummasını anlar da anlatamam.

Edebiyat, eminim, hayatın aynasıdır;
Davanın esasını anlar da anlatamam:

Düzenli şiir olur mu düzensiz bir cihanda?
Hep şunun şurasını anlar da anlatamam.

Kimi servet avcısı, kimi şöhret tavcısı;
Feragat dünyasını anlar da anlatamam.

Çamdeviren, eskiden ayırdetmem yeniyi;
Güzelin mikyasını anlar da anlatamam.

***Müşteri* — Yahu, ben enginar istemiştim, içinde bu zeytinler ne?**

Garson — Bayım, zeytinyağı bulunmadığından belki zeytinlerin yağı çıkar diye yanına koyduk!.

MURADIN OĞLU

Yazan: ÇALAPALA

Muradın evlendiğini kendi ağzından duymasam dünyada inanmazdım. Hoş, kendisi söylediği zaman da zor inandım ya!

Neden? diyeceksiniz... Efendim, Murat benim mektep arkadaşımdır. Çocukluğumuz, gençliğimiz hep beraber geçti. Bu oğlan kadar evlilik düşmanı bir insan daha görmemişimdir. Bütün evlenenlerle alay eder, evlileri batırır, kendisine evlensene diyenleri tersler... Bir acaip adamdı.

Harbin başındanberi, iş icabı, İzmirde bulunduğum için beş senedir görüşemedik, İstanbula dönünce bir telefon edip hatırını sorayım, dedim.

— Yahu nerelerdesin? Öldün mu, kaldın mı?!

Diye takıldı.

— Nerede olacağım, İzmirdeyim! Asıl sen kayıplara karıştın!, İnsan bir mektup yazar, hatır sorar. Arkadaşlık böyle mi olur?..

Telefonda Muradın sesi yavaşladı:

— Ne yaparsın kardeş! dedi. Eskisi gibi boş vakit bulamıyorum ki!. Evden daireye, daireden eve!. Dairede işler çok... Evde de eksik olmasın bizim Çetin bir dakika yakamı bırakmaz. Ne zaman mektup yazacağım?.

— O Çetin dediğin de kim? Hemşirenin oğlu mu?

— Yok canım, bizim oğlan!.

— Haydi, haydi!.. Şimdi bir de alaya başlama!.

— Vallahi benim oğlan yahu! Haberin yok mu? Ben evlendim.

— Haydiiii!... Beni söyletme şimdi... Sen evlenir misin hiç?.

— Ciddi söylüyorum. Evlendim. Hem dört sene oluyor.

— İnanmam!.

— Yarın pazar... Bizim eve gel... Hem karımı, çocuğumu görürsün! Hem de konuşuruz. Vallahi seni çok göreceğim geldi.

— Murat, dedim. Alayı bırak. Sen evlenmenin lâfına bile dayanamazsın!

Murat güldü:

— Bir zamanlar öyleydi ama değişiverdim işte!. Çocuğum bile oldu yahu!.

— Adı ne dedin?

— Çetin!.

— Murat, beni maytaba alıyorsan kızarım ha!..

— Vallahi sahi söylüyorum!. yarın gel, gör!.

Telefonu kapadım. Olur şey değil!. Murat evlensin?!. Murat çoluk, çocuk sahibi olsun?!. Akıl alacak şey değil...

Ertesi gün Göztepedeki evlerinin kapısını çalarken hâlâ kendi kendime inanamıyor:

— Oğlan bana oyun oynuyor, benimle alay edecek!. diyordum.

Zili çaldıktan sonra epeyce bekledim. Nihayet bir ayak sesi yaklaştı, kapı açıldı. Bizim Murat, omuzunda iki buçuk, üç yaşlarında, tosun gibi bir çocukla karşıma dikildi:

— Vay canım!.

— Vay ciğerim!...

Kollarımı açtım. Murat da omuzundaki çocukla beraber bana sarıldı, kucaklaştık. Bu sırada tepemden bir tutam saçın hızla çekildiğini hissettim; gözlerimden ateş fışkırdı:

— Saçlarımı bırak!. diye haykırdım. Kazık kadar herif oldun, hâlâ çocukluktan vaz geçmedin mi?..

Murat kollarını açıp beni bıraktı, özür diledi:

— Saçını çeken ben dğilim... Çetin çekmiştir. Biraz fazlaca yaramazdır.

Çetin, onun ensesine oturmuş, bacaklarını omuzlarından aşağı sarkıtmış, cin gibi bana bakıyordu. Murat:

— İn aşağı! Bak amcan geldi! dedi.

Fakat yumurcak, Muradın boynuna sım sıkı sarılmış:

— Olmaz!. Ben yine dahdahlık oynıyacağım!. diye haykırıyordu.

İçeriki salona geçtik. Ortalık altüsttü:

— Bu ne karışıklık Murat?

— Çetini oyalamak vazifesi bugün bende de!. Biraz oynadık.

— Sahi bu oğlan senin mi?.

— Elbette benim yahu!. Bana benzemiyor mu!.

— Benzemeğe benziyor ama... Yeğen falan olmasın?!. Karın nerede?.

— Annesine gitti. Akşama kadar çocuk bana emanet!

— Her pazar çocuğa sen mi bakıyorsun?.

— Ne yaparsın birader... Haftafa bir gün de anası dinlenmesin mi?.

Sözümüz yarıda kaldı. Çetin ayaklarını sallayıp Muradın göğsünü tekmeliyerek haykırdı:

— Baba!.. Haydi oyuna başlıyalım!

— Yavrum sen biraz oyuncaklarınla oyna. Ben de biraz amca ile konuşayım, olmaz mı?.

— Olmaz!.

— Haydi benim cici oğlum!.

— Olmaaaaz!.. Ben dah dahlık oynayacağım!.

— Sonra oynarız.

— Şimdi oynayacağım!.

Murat bana göz kırparak:

— Hatırını yapalım!. dedi. Bir ağlamağa başlarsa susmak bilmez.

Babası dizlerinin üstüne çöküp ellerini yere koydu, Çetin kırk yıllık süvari gibi:

— Deh!.. Deh!.. diyerekten onu odanın içinde sağa sola koşturmağa başladı. Yavaşlarsa haykırıyor, hızlandıkça da keyifinden fıkır fıkır gülüyordu. Sevimli, fakat her halde pek yaramaz bir afacandı. Oturduğum yerde bu can sıkıcı oyunun bitmesini bekleyip durdum. Fakat Çetinin ne doyduğu, de ne doyacağı vardı. Kafam kazan olmuştu. Bir aralık:

— Çetin, gel bak sana ne diyeceğim!. dedim. Bırak babanı da bana gel!.

Atını durdurup sordu:

— Ne diyeceksin?

— Sana masal anlatacağım.

— Ben masal istemem!

— Ne istersin?

— Dah dah isterim.

— Ama bak, baban yoruldu!

— Sana binerim!

— Öyle şey olur mu hiç?.

— İsterim!.

— A... Haydi bakayım!.

— İsteriiiiim!..

Oğlan zırlamağa başlamaz mı? Aman Allahım ne ağlama, ne bağırma... Bir karış yumurcakta o ne koca ses!.

Etme, eyleme, nafile!.. Yalvardık, yakardık, boş!.. Çatlayacak köpoğlusu!.. Çaresiz:

— Gel bakayım, bin arkama! dedim. Ama çabuk ineceksin.

Muratçık mahcup oldu. Yerin dibine geçti. Bırakmak istemedi ama çocuğa acıdım. Şeytan çekici arkama biner binmez sesini kesti. Keyifli keyifli:

— Deh!. Deh!..

Diye bağırmağa başladı. Onun sevincini görünce Muradın da yüzü güldü. O da ellerini çırparak:

— Deh!. Deh!..

Diye bağırmağa koyuldu. Sedirler, kanapeler, masaların altı, kanapelerin üstü, koca salonu fırıl fırıl dönmeğe başladık. Ben kan ter içinde kaldım ama oğlanın da keyfi yerine geldi. Derken oyunun en civcivli zamanında zırr diye kapı çalınmaz mı?.

Eyvah bir yabancı geldiyse, üstelik kepaze olduk dedim. Bereket versin gelen yabancı değilmiş. Murat genç ve güzel karısını bana tanıttı. Çetin de anasını görünce kuzu gibi omuzundan inip sesini kesti.

Karısı hakikaten çok güzel, beraber yaşanacak bir kadın. Üç beş dakika konuştuk. Fakat ben Çetinin aklına gelir de tekrar dah dah ister korkusile çabucak ayağa kalktım. Kapıdan çıkarken, içimde biriken hınçla olacak, afacanın yanağını biraz fazlaca burup:

— Seni çok sevdim ama, fazla yaramazsın! dedim. Babanı çok üzüyor, çok yoruyorsun!.

Yumurcak, gözleri parlayarak ne cevap verse beğenirsiniz?

— Bu bir şey değil ki!.. Yemek zamanı mamamı yiyeyim diye babam neler yapar, onu bir gör!.

Çalapala

ÇOCUK GÖRGÜSÜ

Cevat okula başladı; çabucak okumayı söktü ve hemen okuma tiryakisi oldu. Artık onunla sokakta yürümenin imkânı kalmamıştı. Çünkü yolda gördüğü bütün levhaları okumadan geçemiyordu.

Bir gün annesile beraber Bankalar caddesinden geçtiler. Bir çok binaların üzerinde (bu bina filânca şirketin malıdır) şeklinde levhalar vardı. Cevat eve döner dönmez tebeşirle kapının üstüne yazdı:

Bu bina babamın malıdır.

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan: Ercümend Ekrem TALU

— 11 —

— İlâç mı bu?

— Aslından ilâçtır velâkin kef için kullanırlar. Şafroşluğu kıyağ olurmuş. Millet anzorot içoorsa hiç kimse tınmoor da buna ne deyi lâf edoorlar? Bilmem ki?

— Peki; yasak olan bir şeyi nasıl alır, satarız?

Çopur, muhatabına daha ziyade sokuldu:

— Ne alacak, ne de satacaksın, efendi zadem.

— Ya?

— O bizim işimizdir. Sen şu kıdar karışmayacaksın.

Aktar, kendisinden beklenen şeyin ne olduğuna akıl erdiremediğini belli eden bir tavırla hem Çopurun, hem de kapıcının yüzlerine baktı. Simsar devam etti:

— Cenabın salt sermaye koyacaksın. Kapitalist olacaksın. Başka er şeyi biz edeceğiz. Ağnoorsun?

İdris efendi bir şey anlamıyordu. Parayı kime verecekti? Sermayeyi kim ve nerede kullanacaktı? Polisi kuşkulandıran şu beyaz toz ne idi? Neden o kadar para ediyor, kâr getiriyordu? Bu noktaların hepsi de kendine karanlık görünüyordu.

Şaşkın şaşkın, bir simsarın, bir de kapıcının yüzüne bakıyor, anlayışının kıtlığından bayağı eza duyuyordu.

Simsar ise, adamcağızın bu vaziyetinden istifade ederek onu lâfa boğmak ve kandırmak kaygusunda idi. İşin cazip taraflarını ballandıra ballandıra sayıp dökü yordu:

— Bu zamanda bundan kıyak piatsada iş yoktur. (Kapıcıyı şahit tutarak) Nah. Bilir. Adı iktiza değil, kopuğun biri, iki yıl içerisinde, Talimhanede koskocam apartıman sahabısı oldu. Öyle değil, Memet ağa?

Kapıcı tasdik makamında başını salladı. Lâkin İdris efendi hâlâ kanmıyordu. Nihayet bu beyaz zehir işine sabık aktarın yanaşmayacağını idrak eden simsar ayni mevzu üzerinde ısrardan vaz geçti.

— Pek eyi! dedi. Başka bir iş daha vardır. Amma ve lâkin bu kıdar kolay olmaz.

— Söyle bakalım.

— Piyatsadan mal topliyacağız.

— Sonra?

— Yavaş yavaş. Er gün bir parti. Belli etmezden. Bunları bir yerde depo edeceğiz; duracak. Soram, altık bekliyeceğiz ki o mal ortalıktan suyunu çeksin. Defa, bizdekini satışa koyacağız. Bu ne kıdar vakıtta olur? Onun orasını Alah bilir gayrı.

— Bu fena değil.

— Helbet! Ve lâkin büyük kapital ister. Sabır ister. Paranı bir vakit için donduracak, fırsat kollayacaksın. O ara, bakarsın ki bir fitne fucur çıkar haber eder, hem malını alırlar hem de mapusa girersin.

İdris efendi, simsar Osebin yüzüne olanca saflığı ile bakarak:

— Kuzum! dedi; halâliminnallah para kazanacak düpe düz işler yok mu? Hep böyle çapraşık şeylerden bahsediyorsun. İstanbul bir vakitler helâl para kazananlarla dolu idi. Böyleleri elbet yine vardır. Ben de onlar gibi kazanmak istiyorum.

Ermeni güldü.

— O çamlar şindik bardak olmuştur. Lamuzu ilen iş göreni maytaba aloorlar. Bine bir yerine bire bin kâr etmez isen sana düpedüz hent derler. İçerisinde yaşadığımız dünya karmakarış oluncaz eski ticaret mantalitesi de dipten denişmiştir. Ar yılında değil kâr yılındayız...

Simsarın ağzından çıkan bütün bu hakikatler, sabık aktarı derin düşüncelere sevkediyordu. Dünya bu kadar mı bozulmuştu? Namuslu adama gerçekten iş yok mu idi? Birdenbire rahmetli babası gözünün önüne geldi. Adamcağız, nur içinde yatsın, beş kuruş gündeliği doğrulttuğu günler, dükkânını erkenden kapar... "Bin şükür, bugün çoluğun çocuğun rızkını çıkardım. Fazlası haramdır. Biraz da başkası kazansın!„ diyerek soluğu camide alırdı. İdris efendi şu anda o tok gözlü müslümanı hatırlıyor, simsar Osebin bahis mevzuu ettiği zamane tüccarları ile karşılaştırıyordu.

Ermeninin sözleri kendisine o derece tesir etmişti ki, dükkânını, mütevazı ticaretini ve semtini değiştirmiş olmaktan hafif hafif pişmanlık duyuyor gibi oluyordu.

Birdenbire, Osebe hitap ederek:

— Acaba, emlâk alsam, nasıl olur?. diye sordu.

Herifin gözleri tekrar parladı.

— Pek alâ olur! dedi; ne için olmacağımış? Velâkin, hatırın kalmasın, bir şey soracağım.

— Sor.

— Pardon deorum. Aklına kötü şey getirmeyesin.

— Neden getireyim? İşime gelirse cevap veririm, gelmezse vermem.

— Ha, bravo! Elinde ne kıdar para vardır?

— Ne olacak?

— Nasıl emlak almak istoorsun? Çeşit çeşit mal var. Ufak tükândan tut da elamet apartımana kıdar.

İdris efendi doğrudan cevap vermedi. Sordu:

— Bir altını kaça bozuyorlar?

— Piyatsada 39 dur ama, kara borsada kırktan aksata oloor.

Sabık aktar zihninde bir hesap yaptı.

— Elli, altmış bin liraya ne alabilirim?

Simsarın gözleri yerlerinden fırlıyacak gibi oldu.

— Elli, altmış bin sarı lira doorsun?

— Hayır; kâğıt.

— Öyle de! Az kalsın ki mefat oloordum. Elli altmış bin lira ilen cenabına kıyak bir ev, meselâ Büyükadada bir villâ, yoksam Boğazda bir yalı alabiliriz.

— Ben irat istiyorum.

— Adada alacağın köşkten iyi ne irat istersin? Nevsimini bekle, üç bin, dört bin liraya kiraya ver. Yüzde sekiz eder. Alahtan belânı istoorsun?

— Bu, dediklerin sağlam irat sayılmaz. Ben daha sağlamını, gelip geçici olmıyanını istiyorum, bugün para edip de yarın körleneceği istemiyorum.

Simsar, ansızın hayal sukutuna uğramış insanlar gibi, mütevekkilâne bir tavır takındı. Lâkırdı ağzından dökülüyormuş gibi:

— Bakayım... dedi; bir şey ararız...

Ve kapıcı ile birlikte veda edip, çıktı, gitti.

Merdivenlerden inerken, kendi kendine, fakat yüksek sesle söyleniyordu:

— Arkası var —

DÜNYANIN EN GÜZEL KIZI

Misafiri, evin genç kızile yalnız bırakmışlardı. Yavaş yavaş açılıp anlaşmaları, nişanlanıp evlenmeleri için!.

Delikanlı da mahçup mu mahcuptu. Kız sordu:

— Geceyi nasıl geçirdiniz?

— Teşekkür ederim. Çok iyi.

— Hiç rüya gördünüz mü?.

— Teşekkür ederim. Gördüm.

— Ne gördünüz?

— Teşekkür ederim!.. Şey... Dünyanın en güzel kızına evlenme teklifinde bulundum.

— Ya!.. Ben ne cevap verdim?.

TARAFTAR ve ALEYHTAR

Karakola iki delikanlı getirdiler. Görülmedik bir suç işlemiş, sarhoşlukla karışık siyasi bir münakaşa yapmışlardı.

Komiser sordu;

— Söyleyin bakayım kavganıza sebep ne idi?

Sarhoşlardan biri, burnundan sızan kanı silerek anlattı:

— Oturmuş, tatlı tatlı konuşarak içiyorduk. Lâf harp meselesine geldi.

— Bundan kavga çıkar mı?

— Çıktı işte!. ben sulh taraftarı olduğumu söyledim! Bu da harp aleyhtarıyım diye tutturdu... Anlaşamadık, kavga ettik!.

HASTALIKTAN DEĞİL!

Onu kulaklarına birer parça pamuk tıkamış görünce hatırını sordum:

— Hayrola, baş nezlesi mi?!.

Şaşırdı:

— Nezle mi, ne nezlesi?

— Kulaklarına pamuk tıkamışsın da!

Birdenbire kendine geldi:

— Ha... Onlar için mi söylüyorsun?!..

Gülerek kulağıma fısladı:

— Kayın valde bir haftadır bizde misafir de!.. Kulağıma pamuk tıkarsam rahatlık oluyor. Sabahleyin sokağa çıkarken pamukları çıkarmayı unutmuşum!

GÜL VE KARANFİL

Bahçe meraklısıydı. Geçen sene bütün bahçeye karanfil ve lâle dikmişti. Fakat kaynanası süse, çiçeğe pek meraklı olduğu için zavallı adama hiç rahat vermedi; her gün bir kaç güzel çiçeğini koparıp başına takardı, vazosuna koyup odasını süslerdi. Halbuki o, karanfillerinin, lâlelerinin etrafında dört dönüyor, koparmak değil ya, bakmağa bile kıyamıyordu.

Bu sene bütün lâleleri, karanfilleri söktü, bahçeye baştan başa gül fidanı dikti. Sordum:

— Niçin karanfilden, lâleden vaz geçtin de gül diktin?

— Dikenleri kaynanamın eline batsın diye!. dedi.

Sıtmasını saklayan, sıtmasını tedavi ettirmiyen ve verilen ilâçları tamamı tamamına yemeyip ziyan edenler kendilerine ve vatana zararlıdırlar. Çünkü hükûmetimiz yurtta yapılmayan bu ilâçları ne güçlüklerle tedarik ediyor ve ne pahasına elde ediyor bilseniz!

Yavrunun kuvvetli, sağlam olması, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı : SALİH NECATİ

KÜÇÜK SİPARİŞ

30 liraya kadar her nevi sipariş postada tediyeli

Muhayyer

olarak derhal gönderilir. Sipariş verebilmek için mutlaka bir lira posta pulu göndermek *lâzım ve kâfidir.*

İstanbul posta kutusu No. 198

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

Her ayın ortasında muntazaman alınız. Kütüphanenizin en zengin bir eseri olacaktır.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Asmusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon : 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için senelİği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için senelİği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Yazan : İBRAHİM ALÂEDDİN GÖVSA

Üstat İ. Alâettin'in on senedenberi emek sarfettiği bu çok mühim eser her ay başında 36 sayfalık fasiküller halinde intişar edecek ve bütün eser 12 fasikülde, yani 1 senede tamamlanacaktır.

Türk Meşhurları'nda Türk tarihine karışmış binlerce simayı en yeni ve en hakiki tercümeihal ve resimlerile bulacaksınız.

Kâğıt buhranı dolayısille mahdut miktarda tabedilen bu eserin fasiküllerini noksansız toplamak için isminizi şimdiden bulunduğunuz şehirdeki Yedigün bayiine kaydettiriniz veyahut abone olunuz.

12 fasikülün abonesi 6 liradır. Abonelerin fasikülleri postada bozulmamaları için mukavva arasında ve hususî zarflar içinde gönderilecektir.

Aboneler posta havalesile: İstanbulda Ankara caddesinde Yedigün Müessesesi Ansiklopedi Servisi adresine gönderilmelidir.

TÜRK MEŞHURLARI'nın ilk fasikülü 1 Mayıs 1945 te intişar edecektir. Her fasikülün fiyatı yalnız (50) kuruştur.

NEVROZİN

Baş, Diş, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız.

Her yerde sırarla Nevrozin isteyiniz.

EV İlâçları

Yazan : Dr. NURİ ERGENE

Bütün nebatların sağlık üzerine olan tesirlerini resimlerile bu eserde bulacak ve kullanma şekillerini öğreneceksiniz. (Ev Ilâcları) ayni muharririn (Ceb Doktoru) eseri kadar faydalı ve lâzımdır. Hiç kimse bu eserden kendini mahrum edemez. Karton cildli olarak her yerde (125) K.

— YEDİGÜN NEŞRİYATI —

CİNSİ CAZİBE

Tarih boyunca cinsî cazibenin saltanatını tesbit eden bu eser, çok entresan resimlerle âdeta tıka basa dolu olarak çıktı. Bütün vakalar Turan Aziz Beler tarafından toplanmış ve Semih Lûtfi tarafından da neşredilmiştir. Güzel kitap meraklısı okuyucularımıza bu eseri tavsiye ederiz.

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

İlân ve beyan ederim ki : CİLD GIDASI OLAN BU BİOCEL CİDDEN ŞAYANI HAYRETTİR

cildin yemek iktidarını olduğunu ispat ediyor.

Doktorum, bu hususi cild gıdasında mevcut olan Biocel'in büyük bir itina ile seçilmiş genç hayvanlardan istihsal edildiğini söyledi. Biocel cildin derinliklerine nüfuz ve genç, taze ve açık olmak için kendisine lâzım olan gıdayı temin eder. Meşhur bir Viyana üniversitesi profesörü tarafından keşfedilen bu BİOCEL (penbe renkteki) Tokalon Kremi terkibinde tam cild ensacını beslemek için icap eden miktarda mevcuttur. Akşamları yatmazdan evvel bu kremi ve sabahları da (beyaz renkteki) Tokalon Kremini kullanınız. Üç gü zarfında teninizin gayri saf ma delerinden, yüzünüzün zayıflam ve gevşemiş adalelerinden ku tulmağa başladığını göreceksini Viyana Üniversitesi hastaneler nin birinde Prof. Dr. Stejskal ta rafından 55 ile 72 yaşlarındaki kadınlar üzerinde yapılan tecrübeler neticesinde yüz buruşukluklarının altı hafta zarfında kaybolduğu sabit olmuştur

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23 L. Posta kutusu 622, İstanbul.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü :
Sedat S.
Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

TOMBUL TEYZEYİ AMERİKADA SİNEMA YILDIZI YAPMAK İSTİYORLAR...
Yıldızlar — Tombul teyzemiz, Amerikada kal da yıldız ol...
Tombul teyze — İmkânı yok... Ay parçasının yıldız olmasına imkân var mı?.

T.T. POSTASI

Balıkesir: H. İ. Edremitlioğlu:
S — Zayıfım, biraz şişmanlamak için sizden akıl ve tavsiye bekliyorum. Bahar geldi içimde bir sıkıntı ve sevinç var. İkisinden birini çıkarmak istiyorum, hangisini çıkarayım?
C — İçinizden sıkıntıyı çıkarın... Kalan boşluğa bahar havası girer... Şişmanlarsınız!

Erenköyünden E. Nermin:
S — Yumak isminde çok güzel bir av köpeğim var. Tombul teyzenin oğluna hediye etmek istiyorum. Büyüdüğü zaman ava gider.
C — Yumağınızı görelim. Tombul teyzenin oğlu çekirdekten yetişmedir. Belki şimdiden ava başlar!

Konya E. M. :
S — Yaşım 18, boyum 1,62, kilom 63, gözler siyah, kaşlar siyah, tenim esmer, tenim yağlı, (çok yağlı değil). Cildimin bozulmaması için yüzüme hangi cins pudra ve krem kullanmam lâzım?
C — Bulabilirseniz arada sırada cildinize zeytinyağı sürünüz. Herkesi kendinize bayıltırsınız!.